

Hverdagslivets absurditet

»Små hvide løgne« er en fin, ukunstlet og humoristisk fremstilling af menneskelige samspil. Desværre går der for meget samtalekøkkensegment i den, og filmen bliver for rørstrømsk til sidst.

AF SAMUEL BEN ISRAEL

I en sommerhushave sidder en gruppe voksne omkring et bord og hygger sig i skumringen. Nogle børn leger ståtrod i baggrunden. Som et lyn fra en klar himmel springer en mand op fra bordet og brøler hæmningsløst ind i ansigtet på et af børnene, som vel at mærke ikke er hans eget. Den lille drengs forbrydelse? Han har snydt i legen!

Optrinnet er bare ét eksempel på den modsætningsfri blanding af det absurde og det hverdagsrealistiske, som præger den gennemgående fine, ukunstlede og – til tider – ganske humoristiske fremstilling af menneskelige samspil i den nye franske ensemblefilm »Små

hvide løgne«.

For selvom Hollywood for eksempel prøver at bilde os ind, at voksne aldrig hæver stemmen over for børn — med mindre de er onde skurke — så sker det jo faktisk, at vi over- og afreagerer over for dem, selvom vi ellers ville fnyse ad den slags opførsel. Absurditeten er som sådan en del af virkeligheden.

Det bliver heller ikke hverken mindre absurd eller realistisk, da manden efterfølgende grædende forsvarer sig over for sin rasende kone med ordene: "Jamen, han snød jo."

På den måde stiller instruktøren Guillaume Canet — som har udtalt, at »Små hvide løgne« er en stærkt personlig film, der udsprang af en krise — et spejl op for publikum og kræver, at vi står ved de sider af livet, som vi hverken kan eller bør være stolte af. Som titlen antyder, gælder det især de løgne, vi fortæller hinanden og os selv, og som ikke altid er så små og hvide endda.

Krampagtig ferieidyl

Selvom en af vennerne bliver hårdt kvæstet i en scooter-ulykke — skildret uden, at noget overlades til fantasien — og kæmper for sit liv på intensivafdelingen, beslutter en gruppe middelklasseparisere sig for ikke at aflyse deres årligt tilbagevendende tur i sommerhus. Og ja, det fremstår i filmen akkurat så selvoptaget, som det lyder her.

Ferieidyllen bliver dog til tider ret krampagtig på grund af »nu skal vi rigtig hygge os«-forpligtelsen, som de alle med vold og magt forsøger at leve op til. Stemningen bliver heller ikke bedre af vennernes indbyrdes løgne og fortielser og konflikter, for flere af dem har mere bagage med, end de har pakket.

Mod slutningen af ferien har situationen ændret sig ganske radikalt for nogles vedkommende, selvom alt alligevel stadig er ved det gamle, mens andre simpelthen er tvunget ud i at tage deres liv — og deres opførsel — op til alvorlig revision.

»Små hvide løgne« er absolut en velskrevet film, der glimrer ved en række fint tegnede gruppescener, hvor skuespillerne får lov til at spille samværet ud. Det er samtidig en klar styrke, at filmen ikke er udstyret med et egentlig plot. I stedet giver Canet os en ægte ensemblefilm, der dybest set handler om forholdene mellem mennesker.

For meget samtalekøkkensegment

Men der går for meget samtalekøkkensegment i den — både i forhold til filmens personer og dens publikum. De her menneskers største materielle bekymring er tilsyneladende, om de kan nå at købe mere rødvin, inden supermarkedet lukker — ikke om de har råd.

Jeg ved godt, at Alfred Hitchcock mente, at film skal være som livet med alle de kedelige ting klippet ud, og det skal retfærdigvis siges, at »Små hvide løgne« foregår i sommerferien. Film om (forholdsvis) almindelige mennesker, som tilsyneladende aldrig er nødt til at arbejde, irriterer mig dog bare generelt, for hvor kommer pengene egentlig fra?

Desuden bliver »Små hvide løgne« desværre også for rørstrømsk mod slutningen, som samtidig er for velordnet med sin postulerende forbrødring. På en måde kommer den lidt til at virke som en amerikansk film — og her tænker jeg ikke på de Cassavettes-film, Canet nævner som inspiration — hvor skuespillerne sjovt nok taler fransk.

»Små hvide løgne« (instr.: Guillaume Canet, Frankrig 2010, 149 min.). Premiere d. 16. maj i Dagmar (København), Grand (København), Vester Vov Vov (København), Park Bio (København), Metropol (Aarhus), Øst for Paradis (Aarhus), Biffen (Aalborg), Cafe biografen (Odense), Værløse Bio, Gentofte Kino, Cafe Slotsbio (Hillerød), Nicolai Biograf (Kolding), Klouborg Kino, Malling Bio og Haslev Bio.

Redaktion: Modkultur

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**